

T Ì N H

* * *

BÀ MAI

(Tuyển tập truyện ngắn)

«San Francisco ngày...

«Diễm thân ái,

«Lâu nay «moi» không nhận được tin tức gì của «toi»? Có gì lạ không? Có nhân tình chồng con gì chưa mà im ru vậy?

«Riêng «moi» độ rày đau tim nặng. Bác sĩ vô phương cứu chữa! «Moi» nghĩ, chỉ có «toi» may ra mới cứu nổi căn bệnh ngặt nghèo của «moi» thôi! Nói thật đấy!

«Số là hai tháng trước các đảng phái chính trị bên này có tổ chức một buổi nói chuyện với đồng bào». «Moi» với mấy

đưa bạn bên này có đến nghe. Thiên hạ hôm đó khá đông đảo. Các đảng phái đưa người đại diện thuyết tình đường lối của mình. Trong đó có anh chàng họ Lưu tên Hoàng Thư, đại diện cho «Hội Thanh Niên Người Việt Hải Ngoại Trên Thế Giới» nói một bài chính trị thật hay.

«Tài diễn thuyết của chàng ta thật hấp dẫn, giọng nói như có ma lực thu hút người nghe. Cả đời «moi» không ưa chính trị, mà nghe chàng ta nói, «moi» như bị mê hoặc, thần hồn điên đảo, y như tiếng sét ái tình nổ xéo vào tim!

«Sau buổi nói chuyện của các chính trị gia, có một reception để quan khách ăn uống trò chuyện với nhau. Dịp này «moi» không kèm chế được tâm tình sôi sục trong tim nên tìm cách đến gần chàng ta bẹo qua bẹo lại... để chàng ta lưu ý làm quen. Nhưng hình như chàng ta bị mù? Nên mặc dù «moi» biểu diễn thế nào anh chàng cũng không nhìn thấy giai nhân trước mắt! Nghĩ có tức không chớ?

«Hôm đó trở về nhà, «moi» vừa đau khổ vì si mê, vừa uất ức vì tự ái... nên ăn ngủ không được rồi sinh bệnh!

«Thật là xui xẻo! Cả đời «moi» coi đàn ông con trai như cỏ rác, bây giờ bị quả báo nên yêu điên dại một anh chàng gỗ đá không tim!

«Diễm ơi! Chắc «moi» chết mất! «toi» biết không, mấy đứa bạn bên này hay tin «moi» đau bệnh tương tư, chúng cho là chuyện đùa vui, chúng cười muốn vỡ bụng, cho là chuyện hí sự. Chừng đến nhà thăm, thấy hình hài «moi» thê thảm tiêu tụy, chúng giật mình kinh hãi, rồi xúm nhau «gỡ rối tơ lòng», giúp «moi» bằng cách điều tra về anh chàng ấy...

«Chàng ta năm nay 32 tuổi, độc thân, vốn là sinh viên du học ở Thụy Sĩ, vừa qua Mỹ mấy tháng nay. Cha mẹ chàng ta có một «hãng nhập cảng thực phẩm Âu Á» phân phối khắp nơi trên xứ Mỹ. Dĩ nhiên chàng ta là con nhà tài phiệt, còn «moi» thì cũng không tệ lắm. «Toi» biết gia thế «moi» mà?

«Hiện anh chàng sống một mình trong ngôi biệt thự xinh xắn ở vùng Monterey. Thiên hạ đồn rằng tính tình anh chàng kín đáo, ít giao thiệp bạn bè, nhưng rất hăng say việc chính trị.

«Cái đó mới kẹt cho «moi»! Vì chắc «toi» cũng biết tính «moi» rất đàn bà! thích ăn diện, du hí, nhảy nhót... Còn chính trị chính em «moi» chán phèo!

«Diễm ơi!

«Lần thứ nhất trong đời «moi» biết yêu, nè yêu một anh chàng mê chính trị, chớ không mê đàn bà! Cho nên «moi» không biết làm thế nào để chinh phục trái tim chàng ta?

«Bởi vì «moi» chỉ biết chinh phục đàn ông có mắt chiêm ngưỡng sắc đẹp, chớ chưa hề chinh phục loại đàn ông có mắt như mù, thì cái «khí giới trời cho» của «moi» kể như vô tích sự rồi!

«Diễm ơi! Mau vấn kế cứu «mình» nghe? Chắc «bồ» cũng biết «mình» khi yêu thì sống chết với tình, bất kể khó khăn ngang trái. Tình yêu trong lòng «mình» đam mê cuồng dại, nếu không thỏa mãn được chắc đứng tim, ngã ùng ra chết!

«Trong cơn tuyệt vọng, «mình» chợt nghĩ đến «bồ» có thể giúp «mình» vì chàng ấy từng sống ở Thụy sĩ. Xứ ấy nhỏ xíu, «mình» tin cả hai nếu không là bạn học, chắc «bồ» cũng biết mặt nghe tên chàng ta, phải không?»

«Nếu đúng, «bồ» tìm cách dàn xếp cho chàng ấy lên tiếng làm quen với «mình» được không? «Mình» đề nghị «bồ» bay qua San Francisco chơi vài tuần, trở tài bà mai. Hoặc giả, nếu «bồ» không qua với «mình» được trong lúc này thì hãy trở tài văn chương thuyết dụ chàng ta lưu ý đến người đẹp Kim Liên của «bồ» đấy mà...

«Nè, nếu thành công «moi» sẽ hậu tạ «bà mai» cái đầu heo to bằng đầu voi ấy. Chịu chứ?»

«Chờ tin vui của «bồ» đấy. Nhớ đừng để cho con bạn của «bồ» chết vì bệnh tương tư đó nghe?»

«Hôn «bồ» cái chóc. Bye bye!»

«Kim Liên.

Diễm đọc xong bức thư dài thườn thọt của bạn toàn thân mệt đừ, tưởng chừng như vừa chạy bộ mấy chục cây số, hơi thở hồng hộc, rồi bỗng cười khanh khách, nói một mình:

«- Đồ mắc dịch! Bữa nay bị quả báo rồi! Bấy lâu ỷ vào sắc đẹp, làm khổ đàn ông, trêu chọc thiên hạ... Bây giờ bị tiếng sét ái tình xéo vào tim, chắc tim gan đau ngất ngư chịu không thấu mới đẹp tự ái cầu cứu ta làm bà mai! Xui xẻo cô nàng lại nè si một anh chàng gỗ đá, chỉ mê chính trị, chớ không mê đàn bà! Đáng đời cho người đẹp Kim Liên!»

Nàng lại cười một tràng, rồi lẩm bẩm trong miệng:

«Luu Hoàng Thu? Luu Hoàng Thu... Cái tên này tuy nghe quen quen, nhưng chắc không phải là bạn học của ta. Không hiểu ta nghe cái tên này ở đâu vậy hè?»

Nàng đập tay nhẹ nhẹ lên trán... cố moi trí nhớ những buổi họp mặt đồng bào vào dịp lễ, hay bạn bè Đại Học vào những ngày cuối năm...

Nàng lắc đầu nói với mình:

«Không! Anh chàng họ Luu không phải là bạn học của ta! Hắn cũng không có trong số người đồng hương ta quen biết, dù rằng nước Thụy Sĩ nhỏ xíu, nhưng anh chàng này hình như ta chưa bao giờ chạm mặt.»

Rồi nàng phân vân nghĩ:

«Chỉ là có một điều lạ lùng là cái tên hắn sao ta nghe quen quen? Y như ta từng nghe ai nói đến, hoặc đã nhìn thấy trên báo người Việt, trên tạp chí sinh viên, hay giấy tờ nào đó...»

Nghĩ đến đây Diễm vùng đứng lên khỏi ghế, chạy tới kéo ngăn tủ bàn viết lục tìm trong tập hồ sơ thư từ báo chí hồi thời sinh viên... Bỗng nàng trở mắt đọc lên:

«Luu Hoàng Thu, tốt nghiệp «Cao Học Chính Trị», Chủ tịch Hội Sinh viên Việt Nam ở Genève».

Diễm kêu lên:

«Hắn! Đích thị là hắn! Hèn chi mình thấy cái tên quen quá!»

Nàng cười khúc khích một mình... thình lình ôm đầu la lên:

«- Kim Liên ơi là Kim Liên! Bà chết đến nơi rồi mới yêu nhầm anh chàng này! Hắn là tên kiêu ngạo khó chịu nhất đời, nhưng lại có bộ mã đẹp trai, tài ăn nói thu hút trái tim phụ nữ! Bởi thế mà đã có lắm nàng bên này chết mê chết mệt vì chàng ta đó!

«Khi xưa ta nghe đồn về con người hắn, ta vốn ghét hạng đàn ông này nên không lưu ý đến chàng ta. Bởi thế ta mới không quen và quên mất những gì nghe biết về hắn..!

«Kim Liên ơi! Người điên rồi! Người điên rồi mới yêu hắn! Không đời nào «moi» chịu làm cái điều nhục nhã viết thư làm quen với hắn để môi giới cho người! Bà có giận «moi» thế nào thì giận, «moi» đành chịu thôi!»

Trong bụng đã dứt khoát, Diễm trở lại bàn viết, ngồi trước máy điện tử định viết thư trả lời cho bạn về quyết định của mình. Nhưng sau khi đánh mấy chữ trên Mail «Kim Liên thân ái», nàng nghe có chút hồ thẹn.

Tự nghĩ: «Nếu tình bạn có thân có ái, sao nữ nào từ chối lời yêu cầu tha thiết của bạn?»

Nàng thừa biết Kim Liên là cô gái đẹp nhiều tự phụ, thế mà nay xuống nước cầu xin nàng giúp để làm quen với anh chàng họ Lưu kia, chắc là cô ả đã yêu nhiều và đang đau khổ

thật, chớ không phải chuyện đùa. Nàng làm sao có thể nhẫn tâm từ chối để bạn mình héo hắt vì nổi tương tư?

Nhưng khi nghĩ đến việc phải mở lời làm quen với tên họ Lưu kia, Diễm cảm thấy khó chịu vô cùng!

Nàng mở hộp thư, lấy mail của bạn ra đọc lại, rồi cầu nài:

«- Bà quý này! Muốn người ta viết thư cho hấn sao không cho địa chỉ của hấn bên ấy? Bộ tưởng hấn là số một trên quả địa cầu, ai nghe tên hấn cũng biết chỗ ở của hấn sao? Thật là...»

Bỗng nàng nghĩ: Tờ giấy của Hội sinh viên Genève nàng vừa xem qua khi nãy có thể tìm thêm chút manh mối về hấn. Nàng tức tốc mở ra đọc lại...

Đúng như dự đoán của Diễm!

Trên bản thông cáo có ghi tên tuổi thành phần Ban Chấp Hành của Hội và nêu lý do: *«Vì anh Lưu Hoàng Thư rời Thụy Sĩ thành lính nên ghé chủ tịch hiện nay do Phó Chủ Thịnh là Nguyễn Văn Thịnh kiêm nhiệm. Đoạn chót có câu: Anh em trong Hội có thể liên lạc với anh Lưu Hoàng Thư về vấn đề của Hội ở địa chỉ Hộp thư sau đây: Hoặc địa chỉ E-Mail thế này:»*

Diễm cười nhỏ, nói một mình:

«- Quả thật trái đất tròn và nhỏ xíu! Nàng Kim liên si tình một tên bá vợ bên trời Mỹ, vậy mà ta ở bên này đại dương vẫn tìm ra tung tích hấn, mới thật ly kỳ!»

Nàng chột nghĩ:

«Cũng có thể Kim Liên với hấn có duyên nợ với nhau nên mới khiến ta tìm dấu vết hấn dễ dàng như vậy chăng? Nếu là thế, ta đành ra tay cứu bạn một phen.»

Nàng nghĩ, thư giáo đầu làm quen chỉ viết vài lời ngắn gọn gửi qua post, hơn là qua địa chỉ Mail, nên lấy trang giấy viết thư loại nhỏ đặt bút viết:

Thưa anh,

Viết hai chữ bỗng Diễm ngồi thừ ra, nói với mình:

- Không được! Ta không thể gọi hấn bằng anh, nghe chướng tai quá!

Nàng xé bỏ tờ giấy vừa mới viết quăng vào sọt rác, rồi lấy tờ giấy khác viết:

Thưa ông,

Tôi là người hiện đang sống ở Genève... Tôi biết địa chỉ của ông...

Viết đến đó Diễm lại nghĩ:

«- Ta cần gì phải lễ độ với hấn mà mở đầu hai tiếng «Thưa ông » chớ ? Hấn là tên kiêu ngạo mình cần lên giọng kiêu ngạo với hấn trước.»

Thế là nàng lại xé mảnh thư thứ hai quăng vào sọt rác!

Tính tới tính lui cuối cùng Diễm quyết định thư cho hấn qua E-mail, để mặc sức thay đổi ý tứ văn từ. Nhưng khi ngồi trước máy điện tử nàng lại nghĩ:

«Hấn không quen biết mình mà gửi thư qua Mail, có khi hấn thấy cái tên xa lạ trong hộp thư, tưởng bọn phá rối, liền bấm bỏ không đọc. Vậy thì cái công viết thư của ta là đã tràng rồi! Thôi thì chịu khó viết thư trên giấy gửi qua post vậy!»

Nàng lại lấy giấy nắn nót viết mấy giòng như vậy:

Genève ngày...

Chào Ông Lưu Hoàng Thư,

Tôi là người hiện đang sống ở Thụy Sĩ. Tôi có địa chỉ của ông qua bản thông cáo của «Hội Sinh Viên Việt Nam» ở Genève. Nhưng tôi gửi thư này cho ông không để nói chuyện của Hội, cũng không phải để nói chuyện riêng tư cá nhân tôi, mà để nói về một người bạn gái hiện sống ở Mỹ...

Nhân tháng trước đây bạn tôi có dự một buổi thuyết trình của các đảng nhóm chính trị gia tổ chức ở San Francisco, được nghe ông nói một bài chính trị thật hay. Bạn tôi rất khâm phục ý tưởng của ông nên muốn làm quen với ông để trao đổi tư tưởng... Chỉ vì cô ấy là gái nhúc nhác...

Viết đến đó Diễm bật cười khanh khách, nói lảm nhảm:

- Cô nàng nhúc nhác loại quỷ sứ đấy! Nhưng hạng đàn ông kiêu ngạo như tên họ Lưu này cần phải để nàng Kim Liên nhồi hấn mềm nhũn như bông cho hấn biết thân!

Nàng vừa cười vừa viết tiếp:

...không dám sỗ sàng làm quen với trai, nên nhờ tôi lên tiếng với ông, vì đình ninh ông đã từng sống ở Thụy Sĩ, chắc ông và tôi có quen biết nhau.

Sự thật tôi có nghe đến tên ông, nhưng tôi không quen ông! Và tôi tin chắc ông cũng không hề nghe biết gì về một kẻ vô danh như tôi.

Dù sao tôi và ông đã quen hay chưa quen biết cũng không quan trọng. Điều quan trọng là nếu ông đáp ứng tâm lòng ngưỡng mộ của bạn tôi và muốn làm quen với cô ấy để trao đổi tư tưởng bàn luận chính trị... thì liên lạc với cô qua địa chỉ này:

*Miss Lê Kim Liên
Hộp thư số
San Francisco-CA 95376*

hoặc E-mail như vậy

Tôi cũng muốn giới thiệu với ông sơ qua về nàng: Kim Liên là một kiều nữ tài sắc vẹn toàn, con nhà quý phái, tốt nghiệp trường kiêu mẫu ở Paris. Hiện cô giữ chức Phụ Tá Giám đốc cho nhà kiêu mẫu thời trang «Lady» ở San Francisco.

Dĩ nhiên nếu ông không hoan hỉ sự giới thiệu của tôi về cô bạn của tôi, xin ông bỏ qua cho sự đường đột của tôi đã biên thư này làm rộn ông và tôi thành thật xin lỗi ông. Bằng như bức thư này đem đến mối giao tình tốt đẹp giữa hai người thì tôi đây là kẻ vui mừng hơn hết.

Chúc vạn sự tốt đẹp.

Trần Thu Diễm.

*14 Henri Dunant/GE
Switzerland*

Diễm đọc lại một lượt trước khi dán tem bỏ vào thùng thư của nhà post. Tự hỏi:

«Nhận được thư này hẳn sẽ thế nào? Vui mừng vì được giới thiệu với người đẹp nổi tiếng vùng Cali? Hay là sẽ cười khẩy chế nhạo ta ở thời đại này mà còn là cái việc vô duyên «mai mối»?»

Rồi nàng tự trả lời:

«Hạng người kiêu ngạo như hẳn thì ta cũng đoán được sau khi đọc thư của ta hẳn sẽ cười một tràng dài ngạo nghễ, rồi quăng thư vào sọt rác, không thèm biết Kim Liên là ai? Thu Diễm là ai!»

Biết trước việc mình làm chẳng kết quả đến đâu, mà chỉ làm trò cười cho đối phương, song Diễm không thể không gửi lá thư đi.

Tối hôm đó là đêm thứ bảy, nàng điện thoại qua Mỹ, và định ninh giờ ấy ở chỗ Kim Liên là ban ngày, chắc chắn bạn không đi làm, sẽ có ở nhà để nghe nàng báo cáo vụ làm mai.

Nào đâu ở đầu dây bên kia không phải Kim Liên, mà Kim Tú, em gái nhỏ của Kim Liên nghe điện thoại. Nó cho biết chị nó bị bệnh, mẹ đưa chị đi bác sĩ chưa về.

Diễm nghe Kim Tú nói, không khỏi kinh tâm, hỏi tới tấp:

- Chị em đau bệnh gì? Có nặng lắm không?

- Chị ấy ăn uống không được, ngủ không được, người gầy yếu. Mẹ lo lắng lắm nên đưa đi bác sĩ.

Diễm kêu lên:

- Trời ơi! Cô ả đau tương tư thật rồi!

Bé Kim Tú nghe Diễm nói, ngạc nhiên hỏi:

- Ủa? Chị ở bên ấy mà biết chị của em đau bệnh tương tư sao chị? Bệnh tương tư là bệnh gì hở chị?

Diễm thở ra:

- Ồ... thì là như em nói, là bệnh mất ăn mất ngủ, cả ngày tưởng nhớ đến ai đó... Chúng bệnh này không cần uống thuốc hay đi bác sĩ đâu! Em nói với mẹ đừng quá lo lắng nhé? Chừng nào chị Kim Liên về nhà, em nói có chị Diễm ở Thụy Sĩ gọi điện thoại qua nhắn mấy lời như vậy: «Đã biên thư cho chàng ấy, chờ tin mừng». Em nhớ mấy lời chị nhắn không?

- Nhớ!

- Vậy em lập lại cho chị nghe coi.

- «Đã biên thư cho chàng ấy, chờ tin mừng», phải như vậy không?

Diễm kêu lên:

- Giỏi lắm! Em thông minh lắm. Nhớ nói lại với chị Kim Liên như vậy nhé? Hôn em nhiều nhé. Bye bye cưng.

- Bye bye chị Diễm.

Giọng nói của Kim Tú nghe vui mừng rạng rỡ lắm. Có lẽ vì cô bé được nghe Diễm khen thông minh, mà cũng vì nghe biết bệnh của chị mình không có gì trầm trọng.

Chấm dứt cuộc điện đàm với Kim Tú, Diễm đi tới đi lui trong phòng khách một lúc ngồi thừ xuống ghế, lẩm bẩm:

«- Kim Liên đau tương tư nặng rồi. Chỉ sợ tài làm mai của ta chẳng có kết quả gì, mà có khi cả ta và Kim Liên bị nhục nhã bởi anh chàng họ Lưu!»

Nghĩ như thế nàng thở ra, nói một mình:

«- Một cô gái già dặn tình trường như Kim Liên sao có thể khốn đốn vì tình được? Thật là điều bất ngờ và không tưởng tượng nổi!»

Bấy lâu Diễm cứ tưởng mình yếu đuối hơn bạn và nghĩ hạng gái như Kim Liên chẳng biết đau khổ vì tình, hay nếu có thì nổi đau chốc lát vì tự ái, chứ không phải vì yêu.

Bây giờ nàng mới biết mình đã lầm! Các nhà tâm lý học phân giải rất đúng. Những người bề ngoài cứng cõi, xem như không có điều gì khiến họ giao động, chính là người có nội tâm yếu đuối dễ bị ngã quỵ nhất.

Nàng chỉ hy vọng anh chàng họ Lưu đọc bức thư mai mối của nàng với tâm lòng cởi mở và biết đâu số trời dun rủi, hẳn bỏ cái tánh ngạo mạn cố hữu để làm quen với Kim Liên?

Dù sao Diễm không thể làm được gì thêm cho bạn, ngoài việc «chờ»...

* *

Chiều hôm ấy là một tuần sau khi gửi bức thư làm mai, Diễm vừa từ sở làm về nhà, thấy mẹ đứng trước ngõ chờ mình với nụ cười thật tươi, trên tay có một lá thư.

Nhìn mẹ đón mình với vẻ mặt hớn hờ như vậy, Diễm cũng cười với mẹ, hỏi:

- Chắc mẹ nhận được tin vui từ Việt Nam phải không?

Mẹ nàng lắc đầu, nhưng sắc mặt vẫn rạng rỡ, đáp:

- Tin vui là của con đấy chứ? Có anh chàng nào bên Mỹ gửi thư cho con nè.

Bà vừa nói vừa trao bức thư trên tay cho Diễm, vừa nói tiếp:

- Lâu nay không thấy con giao thiệp với ai, cũng chẳng thư từ liên lạc với bạn bè, mẹ rầu trong bụng. Nay thấy có anh chàng ở Mỹ gửi thư cho con, mẹ mừng một chút. Con gái lớn rồi cứ thui thủi một mình như vậy không biết lúc nào mới có chồng được?

Diễm cười dòn:

- Mẹ đừng lo con ế chồng. Chỉ sợ ngày con lấy chồng phải sống xa mẹ, mẹ khóc đó thôi.

Nàng mở thư ra đọc mà không cần xem ngoài bì thư tên họ người gửi, cũng thừa biết là của ai rồi. Có điều nàng không tưởng tượng nổi anh chàng họ Lưu viết thư hồi đáp cho nàng nhanh như vậy.

«Monterey ngày....»

«Cô Diễm thân mến,

«Được thư cô tôi hết sức ngạc nhiên và tôi càng ngạc nhiên về những lời cô nói trong thư... Tôi không tin mình có số tốt như vậy. Mong cô không đùa với tôi chuyện này thêm nữa.»

«Có một câu cô nói sai trong thư là: «Tôi chắc ông không hề nghe biết về tôi.»

«Sự thật cái tên Thu Diễm của cô trên xứ Suisse, Việt Nam ai cũng nghe biết. Tuy tôi chưa vinh hạnh đối mặt làm quen với cô, nhưng tôi vẫn thường đọc bài cô viết trên báo Liên Hội sinh viên Việt Nam và cũng đôi lần nhìn thấy cô từ xa trong các buổi lễ hội họp kiều bào.»

«Bởi thế mà khi nhận được thư cô, thấy tên người gửi là Trần Thu Diễm tôi vừa mừng vừa kinh ngạc. Song tôi nghĩ, chắc cô liên lạc với tôi để nhắc nhở việc chi đó của Hội sinh viên. Không ngờ cô viết thư chỉ để nói về một người bạn...»

«Sao cô không nói một chút xiu gì về cô cho tôi biết với?»

«Tôi chưa quen đời sống ở Mỹ nên nhớ Thụy Sĩ lắm. Ở xứ này cái chi cũng vĩ đại to lớn, khiến cho thân phận nhỏ nhoi của con người cực nhọc từ cái ăn, cái ở, đi đứng, việc làm... Hiện giờ tôi chưa quyết định sẽ lập nghiệp bên này hay quay về tổ cũ?»

«Dù sao rất mong được đọc thư cô thường xuyên để hỏi tường cuộc sống êm đềm trên đất thiên đàng... Trông tin cô.

«Lưu Hoàng Thư

TB: lần sau chúng ta thư từ qua E-mail nhé. Địa chỉ Mail của tôi chắc cô biết, phải không? Thôi để tôi ghi lại thư này: lhoangthu@gmail.com

Đọc bức thư hai lượt, Diễm kêu khẽ:

- Ủa, lạ kìa? Hấn đồng ý làm quen với Kim Liên hay không sao không nói rõ, lại ồm ờ thế này?

Nàng bực mình quăng thư của hấn vào tủ bàn viết. Mấy ngày liên tiếp nàng chưa biết phải có thái độ nào với anh chàng họ Lưu?

Nàng tự hỏi:

«Có nên viết thêm một thư thứ hai để hỏi rõ ý hấn? Hay là thú thật với Kim Liên không thành công việc giới thiệu cô ta với người ấy?»

Cuối cùng nàng quyết định viết thêm một thư gửi Lưu Hoàng Thư vì không can đảm viết thư cho bạn báo tin « nhiệm vụ thất bại ».

Bức thư thứ hai nàng gửi qua Mail, chỉ mấy lời ngắn ngủn cộc lốc như vậy:

«Genève ngày...

«Ông Hoàng Thư,

«Tôi nhận được thư ông mà không hiểu rõ ý ông. Xin ông vui lòng xác nhận ông đồng ý hay từ chối việc làm quen với bạn tôi, cô Lê Kim Liên?

«Diễm

Ba ngày sau nàng nhận được thư khá dài của Lưu Hoàng Thư qua Mail. Trong thư chàng ta nói rằng từ khi nhận được thư đầu tiên của Diễm tâm thần giao động và chờ đợi từng ngày nhận được thư kế tiếp của nàng. Chẳng ngờ khi nhận được thư thứ hai của nàng chàng ta vô cùng thất vọng và trách nàng viết mấy lời vô tình và cộc lốc. Cuối thư hắn hứa:

«...»

«Để tôi tìm dịp làm quen với cô Kim Liên cho cô vừa lòng. Nhưng với điều kiện cô phải viết thư cho tôi thường xuyên và dài dài một chút, vì tôi rất thích đọc văn của cô.»

Lần này Diễm cũng đọc thư hắn 2, 3 lượt, cũng vẫn không hiểu tâm ý thật sự của họ Lưu, vì lời nói ồm ờ của hắn. Câu nói: *«Từ khi nhận được thư cô tâm thần tôi giao động...»*

Như vậy có nghĩa là hẳn «giao động» vì được nàng giới thiệu làm quen với người đẹp Kim Liên, hay gì gì... khác?

Nàng hy vọng hẳn không có tình ý gì với mình, vì thâm tâm nàng muốn việc làm mai có kết quả, giúp bạn giải tỏa mối tình si. Huống chi hẳn không thuộc loại đàn ông nàng yêu được, càng không thể liệt vào hạng nàng có thể lấy làm chồng. Cho nên tốt hơn hết nàng chấm dứt thư từ qua lại với hẳn, một khi hẳn và Kim Liên quen nhau.

Hẳn đã hứa sẽ tìm dịp làm quen với Kim Liên. Nàng hy vọng hẳn sẽ thực hiện lời hứa đó trong nay mai.

Tôi đó nàng điện thoại báo tin vui với bạn về tình trạng giao tiếp thư từ với họ Lưu.

Từ khi nghe bé Kim Tú nhắc mấy lời của Diễm, Kim Liên không còn chứng kiến ăn mất ngủ nữa. Nàng yêu đời và làm việc hăng say trở lại. Nàng tin tưởng Diễm có thể làm chiếc cầu bắt nối cho nàng với chàng Lưu.

Bởi thế bữa nay nghe Diễm nói trong điện thoại Lưu Hoàng Thư sẽ liên lạc với mình, Kim Liên reo mừng như trẻ con:

- «Moi» biết mà! Bò mà trở tài văn thơ, đối phương bị mê hoặc, vâng lệnh răm rắp.

Diễm cười:

- «Moi» có trở tài văn thơ con cóc gì đâu? Thư «moi» viết cho chàng ta lời lẽ cộc lốc, nói thẳng một cách sỗ sàng

mục đích làm mai. Ấy vậy mà chàng ta chịu hợp tác với «moi» hứa sẽ tìm gặp người đẹp Kim Liên. Xem ra chắc anh chàng đã bị mỹ nhân mê hoặc trước rồi. Có thể chàng ta đã lưu ý «bồ» trước rồi, nhưng bản tính kiêu ngạo nên làm bộ đấy. Khi nào cá ăn câu, «bồ» nhớ hành hạ anh chàng cho bỏ ghét!

Kim Liên bật cười khanh khách:

- Nghề hành hạ đàn ông là nghề của «moi» mà? «Bồ» yên chí nhé?

Diễm cũng cười theo và bỏ máy điện thoại xuống, sau khi mắng bạn:

- Tiểu quỷ! Ta biết tài năng của ngươi rồi!

Thế rồi một tuần sau Diễm lại nhận được thư của Lưu Hoàng Thư. Trong thư chàng ta hỏi điều nọ việc kia ở Thụy Sĩ, Diễm buộc lòng phải hồi đáp. Cứ thế kéo dài 3 tháng. Diễm và chàng ta thư qua thư lại... và mỗi thư gửi đi Diễm đều hỏi thăm giao tình của chàng ta với Kim Liên tiến triển tới đâu? Nhưng chàng ta làm lơ không đáp câu hỏi của nàng, khiến Diễm nghi ngờ hẳn chưa tìm gặp bạn mình như đã hứa.

Nàng biết ba tháng qua Kim Liên trông chờ hẳn và có lẽ tuyệt vọng lắm, nhưng vì tự ái nên không điện thoại cho Diễm để nói rõ sự tình.

Không thể để việc mai mối thất bại, Diễm quyết định qua San Francisco dàn xếp « một cuộc hẹn » cho hai người gặp nhau.

Vì muốn dành cho bạn nỗi vui mừng ngạc nhiên về cuộc gặp mặt bất chợt anh chàng họ Lưu, nên Diễm không cho bạn biết trước chuyến đi của mình.

Nàng đến phi trường San Francisco buổi chiều đầu tháng 9, trời đã vào Thu, thời tiết lạnh lạnh. Không có bạn đón rước về nhà như những lần trước, mà nàng cũng không dám ngụ tại những khách sạn nhỏ ở vùng có côn đồ, nên từ phi trường nàng bảo tài xế taxi đưa đến khách sạn sang trọng của thành phố.

Người tài xế taxi đưa nàng đến khách sạn Sheraton. Cũng may khách sạn còn phòng trống, mặc dù nàng không đặt phòng trước mà có được phòng ở tầng lầu cao với cái nhìn ra biển, cảnh trí tuyệt vời.

Tối đêm đó Diễm quay điện thoại vào số máy di động của Lưu Hoàng Thư, mà hẩn ghi cho nàng trong thư sau cùng. Nàng muốn hẹn với hẩn trước khi báo tin địa điểm ngày giờ hẹn với Kim Liên.

Nàng đoán có lẽ hẩn sẽ ngạc nhiên khi nghe nàng qua San Francisco thành linh, nhưng chắc không nghi ngờ nàng đến với mục đích làm mai. Dù sao nàng phải tìm lý do thích đáng để giấu nhem mưu định của mình.

Quả đúng như dự đoán của Diễm. Lưu Hoàng Thư khi nghe nàng điện thoại cho mình báo tin đang ở Mỹ thì vui mừng kêu lên:

- Ái cha! Cô qua viếng xứ này sao không cho tôi biết trước?

Diễm cười nhẹ, giả bộ nói:

- Chính tôi cũng không biết trước là mình phải qua đây nữa mà ? Chef của tôi gửi đi công tác bất thành hình, nên phải tuân hành, chớ làm gì mà có giờ đi rong chơi trong lúc này?

- À thì ra cô đi công tác. Thời gian bao lâu vậy?

- Chỉ ba ngày thôi.

- Cô hiện ở đâu?

- Tôi ở khách sạn Sheraton trong thành phố.

- Cô ở khách sạn sang thế à?

- Sở trả tiền khách sạn mà anh? Tôi đâu có tốn xu nào.

Nàng nói câu đó thì chửi thầm trong bụng:

«- Kim Liên ơi là Kim Liên! Đầu heo hay đầu voi của bà hứa hậu tạ kẻ này, không biết tôi có phước được hưởng không? Chớ lặn lội đường xa, máy bay khăn gói đến khách sạn của thị trấn này để làm bà mai, hao tài tốn của là cái chắc! Điều đau khổ nhất là mình không dám mở miệng than thở với bà, mới ức chớ!»

Lưu Hoàng Thư vụt nói:

- Tiếc rằng giờ này đã tối, từ làng tôi đến San Francisco phải hơn hai trăm cây số, nên tôi không thể tới kịp để mời cô ăn tối. Vậy ngày mai, giờ nào cô không bận việc cho sở, xin cô

cho tôi biết, tôi sẽ đến khách sạn đón cô, mời cô ăn cơm Tàu. Cô nhận lời chứ?

Diễm nghe hẳn mời ăn cơm Tàu liền nói:

- Từ lâu rồi tôi đại kỵ thức ăn xuất xứ từ Tàu và Việt Nam vì không muốn bị ngộ độc.

- Phải rồi! Tôi cũng như cô. Hay là tôi mời cô ăn nhà hàng steak-house của Mỹ nhé?

- Nhưng từ chỗ anh đường xa như vậy đến thành phố mời tôi ăn uống không thấy bất tiện sao?

Lưu Hoàng Thư cười nhỏ:

- Xứ này lái xe vài trăm cây số là gần lắm đó cô Diễm à. Hơn nữa ba má tôi có công ty mua bán ở trung tâm phố San Francisco nên tôi lui tới thường xuyên ở đó.

Nàng nghĩ, cứ nhận lời mời của họ Lưu, rồi sau đó hẹn Kim Liên cùng tới để hai người họ gặp mặt, cùng nhau đi ăn tối. Vì nghĩ như vậy, nên nàng không từ chối lời mời:

- Vâng! Đến xứ Mỹ được anh mời ăn món Mỹ thì còn gì bằng? Xin anh cho biết lúc nào tiện cho anh?

- Tôi có văn phòng riêng làm việc cho công ty ba má tôi, nên giờ giấc không bó buộc. Cô chỉ cần cho tôi biết giờ nào cô xong việc công tác của sở, tôi sẽ đến đón cô ở khách sạn.

Vì Diễm chưa nói chuyện với Kim Liên nên không thể xác định thời gian với họ Lưu ngay, nên nói:

- Để tôi xem lại lịch trình công tác của tôi ngày mai ra sao. Chốc nữa, tôi sẽ quay điện thoại lại cho anh.

- Được mà? Tôi sẽ chờ điện thoại của cô. Nhưng cô đừng để tôi thức suốt đêm chờ đợi đó nghe.

Diễm cười, nói nửa đùa nửa thật:

- Tôi luôn giữ phép lịch sự giao tế Âu Mỹ mà anh? Làm gì dám vô lễ thất hứa? Tôi sẽ quay lại 5, 10 phút sau. Trễ lắm là nửa giờ sau. Chỉ sợ gọi anh quá khuya, phiền anh đó thôi.

- Không đâu! Tôi chờ điện thoại của cô nhé?

Nàng tắt đường điện thoại với Hoàng Thu, liền bấm số máy điện thoại của Kim Liên. Lập tức nghe tiếng bạn ở đầu giây bên kia. Diễm cười hỏi:

- Bộ «bồ» đang cầm máy trong tay, sao nghe nhanh quá vậy?

Kim Liên đáp giọng xuôi xì:

- Ồ, thì đang nằm trên giường ngủ ở nhà.

- Bộ tối nay không du hí nhảy nhót bên ngoài à?

Kim Liên nghe Diễm nói thế, liền la oái oái lên:

- Bà mai ơi là bà mai! Bà ra tài mai mỗi thế nào mà kẻ này vẫn ôm hoài mối tình si vô vọng. Đau khổ, chán đời

«moi» không muốn đi chơi nhảy nhót gì nữa! Tối nào cũng nằm nhà chờ tin bà mai đó.

Diễm nghe giọng bạn nửa đùa nửa thật, ái ngại nói:

- Mình cũng biết cho tới giờ chưa giúp được gì cho «bồ». Bởi thế mà muốn được thưởng cái đầu heo hay đầu voi của «bồ» mà mình phải lặn lội sang đây...

Kim Liên không để Diễm dứt câu, reo lên:

- Sang đây? Có nghĩa là «bồ» đang ở Mỹ? Thôi đừng nói xạo mà.

- Ai mà nói xạo đâu? Mình đang ở San Francisco nè. Sở dĩ không báo cho «bồ» biết trước vì muốn dành cho bồ chút ngạc nhiên. Thôi đừng hỏi lời thôi! Mình hẹn «bồ» 5 giờ chiều mai ở đầu cầu Golden Gate. Chúng mình gặp nhau ở đó, vì mình muốn ngắm cảnh trời đêm trên cầu, vừa trò chuyện... Sau đó khoảng 7 giờ tụi mình đến steak-house ăn tối nhé? Đồng ý và không phản đối chứ?

- Cũng được! 5 giờ chiều «moi» tan sở sẽ đến thẳng Golden Gate. Nhưng mà «moi» muốn biết...

- Không nhưng gì cả! Chiều mai gặp nhau «bồ» sẽ được giải đáp những thắc mắc. Bây giờ đừng hỏi gì hết.

Kim Liên nói giọng giận dữ:

- Quí nà! Làm gì mà giầu giầu giém giém vậy? «Moi» chỉ muốn biết «toi» hiện ở đâu? Nếu «toi» không nói, «moi» sẽ không đến chỗ hẹn.

- Mình đang ở khách sạn Sheraton ở trung tâm. Chịu chưa?

- Sao lại ở khách sạn?

- Mai gặp sẽ nói nguyên do. Bye bye.

Diễn cúp điện thoại ngay khi đó vì sợ bạn hỏi lời thôi và tức tốc điện thoại xác định ngày giờ địa điểm chỗ hẹn với Lưu Hoàng Thư như đã hẹn với Kim Liên.

Nàng cố ý không cho cả hai biết trước cuộc hẹn hò này, vì muốn tạo cho họ một cuộc gặp gỡ đầy ngạc nhiên và lý thú.

* *

Cầu Golden Gate là một trong những kỳ quan của thế giới, với kiến trúc tuyệt kỹ, với đường rộng cho xe chạy lưu thông hai chiều và về đêm ánh đèn trên thành cầu nhấp nhá nối tiếp nhau làm thành chiếc cầu vòng rực rỡ trên nền trời đen thẫm, soi bóng dưới mặt đại dương lung linh mờ ảo...

Thật là một vùng trời biển tuyệt vời tạo bởi bàn tay kỹ thuật của con người với cảnh sắc thiên nhiên!

Tuy vậy nơi đây chẳng phải là địa điểm lý tưởng cho cuộc hẹn hò tình tự. Vì đêm ngày hàng hàng lớp lớp xe qua lại trên chiếc cầu này, không giờ phút nào yên tĩnh. Cho nên đây không thể là chỗ cho đôi nhân tình thủ thỉ tâm sự với nhau.

Diễm có nghĩ qua điều này. Nhưng sở dĩ nàng đề nghị bạn và anh chàng họ Lưu đến đây vì nhớ đến chuyện tình của Ngưu Lang và Chức Nữ trong truyền thuyết thuở xưa «nhờ cầu Ô Thước mà gắn bó tình duyên hằng năm hội ngộ».

Nàng hy vọng Lưu Hoàng Thu và Kim Liên sau cuộc gặp gỡ trên cầu Golden Gate tối nay sẽ là đôi nhân tình yêu nhau thắm thiết.

Như thế nàng sẽ kể như thành công nhiệm vụ bà mai và như thế thì chuyến đi của nàng mới không hoang phí vô ích!

Chiều đó mặc dù Lưu Hoàng Thu đòi đến khách sạn đón Diễm, song Diễm từ chối vì muốn chàng ta đến thẳng chỗ hẹn để cuộc hẹn của nàng với chàng không có gì riêng rẽ thân tình.

Nàng nghĩ:

«Lưu Hoàng Thu giáp mặt nàng cùng lúc với Kim Liên, chàng sẽ bị người đẹp Kim Liên thu hút mê hoặc... Còn nàng chỉ là người ngoại cuộc, một bà mai mà thôi!»

Vì nghĩ thế nên buổi tối đó Diễm ăn mặc sơ sài, trang điểm qua loa, và mặc chiếc áo thanh nhã nhất trong số y phục nàng mang theo.

Nàng đón taxi đến chỗ hẹn trước 5 phút, vì nghĩ mình là kẻ tổ chức, phải có mặt sớm hơn người được mời.

Lúc taxi dừng nơi bãi đậu trước đầu cầu, nàng trả tiền cho người tài xế và mở cửa bước xuống xe. Thành linh có một câu nói tiếng Việt từ sau lưng nàng phát ra:

- Chào cô Diễm! Cô thật quá đúng hẹn.

Diễm giật mình vì định ninh mình là kẻ đến trước tiên. Không ngờ người nàng hẹn đã chờ sẵn ở đây rồi!

Nàng quay mặt lại... thấy một người đàn ông Á Châu tuổi khoảng 34-35 gương mặt tuấn tú, tầm vóc cao lớn, ăn mặc trang trọng... đang cúi đầu chào nàng cùng với nụ cười và ánh mắt đậm đà thân ái. Diễm biết ngay là Lưu Hoàng Thư, dù người này trước kia nàng chỉ nghe tên chớ chưa đối mặt.

Nàng mỉm cười chào chàng ta, hỏi giọng ngượng ngùng:

- Sao anh biết người trong xe là... tôi? Chúng ta chưa từng gặp nhau thì người vừa bước xuống taxi có thể là một cô gái Tàu hay cô ViệtNam nào khác mà?

Chàng họ Lưu cười thân thiết:

- Khi xưa lúc còn ở Thụy Sĩ tuy chưa đối đầu giáp mặt cô, nhưng tôi cũng thoáng thấy cô từ xa trong các cuộc họp mặt sinh viên. Tôi không quên hình dáng của cô đâu! Huống chi... vào giờ hẹn hò và địa điểm này nếu có một cô Á Châu đến đây với taxi thì tôi chắc là cô, chớ không phải người trong vùng. Mà cũng có thể «thần giao cách cảm», vừa thấy cô, tôi biết là cô...

Vừa nói chàng ta vừa lấy áo choàng nàng đang vắt trên cánh tay, khoác lên mình nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Thành phố này tuy không có cái rét của mùa Đông, song quanh năm gió từ biển thổi vào lạnh buốt, cô nên mặc thêm áo choàng.

Cử chỉ thân mật tự nhiên của Lưu Hoàng Thư khiến Diễm không còn nổi ái ngại tị hiềm của kẻ xa lạ!

Nàng chiếu mắt quan sát chàng ta một lượt... và thâm công nhận chàng này ngoài hình hài tuấn nhã, trang trọng, còn có giọng nói thật ấm và cái miệng cười vô cùng quyến rũ. Hèn chi các cô gái và Kim Liên thấy mặt hắn, nghe hắn nói... đã si mê điên đảo!

Nàng không thuộc gái yếu bóng vía trước đàn ông, nhưng trước lời nói và cử chỉ thân tình của chàng ta, nàng có chút bối rối lúng túng, không biết phải nói gì?

Bỗng nhiên Lưu Hoàng Thư nắm tay nàng dắt đi chậm chậm lên cầu, khoảng dành cho khách bộ hành, vừa đi vừa nói:

- Chúng ta thả bộ qua đầu cầu bên kia nhé?

Diễm gật đầu, sóng bước bên chàng đi qua mấy nhịp cầu...

Bỗng nhiên Diễm bước lùi lại vì sợ mình hẹn với Kim Liên ở đầu cầu bên này, nên không thể đi xa chỗ hò hẹn được. Mà nàng cũng không muốn nói với Lưu Hoàng Thư việc nàng dàn xếp cho hai người họ gặp nhau đêm nay, nên giả bộ nói:

- Tôi mang giày đế cao, chắc lội bộ qua đầu cầu bên kia không nổi. Hay là mình dừng ở đây ngắm trời nước một lúc rồi đi ăn.

Lưu Hoàng Thư gật đầu, nói đùa:

- Đàn bà muốn là Trời muốn! Bữa nay tôi để cô định đoạt số phận của tôi.

Diễm nghe câu nói có nhiều ẩn ý, nhưng nàng không muốn tìm hiểu. Tay nàng tỳ lên thành cầu, mắt nhìn xa xa...

Trước mắt nàng là một thành phố với những tòa nhà chọc trời nằm bên bờ biển, với đường xá chằng chịt như mắc cửi, với ánh đèn điện nhấp nhá như sao đêm, với xe cộ dập dìu ồn ào...

Nơi đây không có cái thơ mộng của rừng thông suối nước, không có cái đẹp mộng lung của hoa ngàn cỏ nội, không có tiếng hót êm ả của chim muông, cũng không âm vang khúc ca tình tự...

Nơi đây thật sự không có gì khiến tâm hồn người dao động!

Thình lình có một giọng nói đằm ấm thủ thủ bên tai nàng:

- Tất cả những cuộc tình tuyệt vời trên thế gian đều bắt nguồn từ cuộc hẹn hò trên chiếc cầu thơ mộng... Hy vọng rằng Golden Gate sẽ không giống như cầu Ô Thước, chỉ để Ngưu lang Chức nữ tìm nhau một lần trong năm, hay một lần trong đời, mà mãi mãi sóng bước bên nhau.

Nghe Lưu Hoàng Thư nói thế, Diễm không khỏi ngạc nhiên, nhìn sững chàng ta...

Sở dĩ nàng có ý nghĩ ngộ nghĩnh «tổ chức cuộc gặp gỡ cho họ Lưu và Kim Liên trên cầu này cũng vì nhớ câu chuyện Ngưu lang-Chức nữ».

Nàng không ngờ chàng ta cũng có ý nghĩ như mình. Khác một điều, nàng nghĩ vai trò Chức nữ là dành cho Kim Liên. Còn câu nói đầy ẩn tình của Lưu Hoàng Thư là muốn ám chỉ nàng!

Lạ một điều đứng bên cạnh người đàn ông đầy thu hút quyến rũ này... mà lòng Diễm cảm thấy dửng dưng như không! Kể cả ánh mắt tình tứ và giọng nói đậm ấm của chàng ta cũng không làm nàng xúc động? Thật sự lạ lùng! Diễm không hiểu tại sao?

Chẳng lẽ vì cảnh vật quanh đây quá trần tục, nên con tim nàng chai đá không có cảm xúc?

Không! Chắc không đúng như vậy!

Chàng ta tuy đẹp trai, tuy trang trọng, tuy trí thức... và đối xử với nàng hết mực galant, nhưng Diễm đọc được, thấy được từ trong ánh mắt, lời nói, cử chỉ của người ấy tiềm tàng vẻ ngạo nghễ kiêu kỳ...

Nàng nghĩ:

«Có lẽ vì người đàn ông này không đúng mẫu người lý tưởng của nàng, nên không gây cho nàng cảm giác nào?»

Nàng mỉm cười nhìn chàng ta, nói giọng thật tự nhiên:

- Quả thật tôi cố ý chọn Golden Gate để thay nhíp cầu Ô Thước cho Ngưu lang-Chức nữ thời nay. Không ngờ anh cũng cố ý nghĩ ngộ nghĩnh như tôi. Thật là thú vị!

Lưu Hoàng Thư cười nhỏ:

- Hóa ra tôi với Diễm cùng chung một ý nghĩ? Tuyệt quá! Được người đẹp hò hẹn trên cầu đương nhiên tôi phải liên tưởng đến nàng tiên Chức nữ năm xưa chứ? Tôi chỉ lo lắng một điều là người trần tục như tôi không biết có được cái diễm phúc kết tình cùng « tiên nữ » như Ngưu lang thuở xưa chăng?

Nghe Lưu Hoàng Thư mỗi lúc càng bộc lộ tình ý với mình, Diễm nghiêm giọng:

- Anh lầm rồi! Nàng tiên gặp anh tôi nay không phải là tôi.

Đôi mày chàng ta nhíu lại, tỏ vẻ không hiểu ý nàng. Diễm thấy không cần giấu giếm mục đích của nàng về cuộc hẹn hò này nữa. Nàng chậm rãi nói một hơi:

- Anh Thư! Sở dĩ chiều nay tôi hẹn anh ra đây là cố ý đưa người bạn gái của tôi đến gặp anh để hai người quen biết nhau. Kim Liên, bạn tôi là một cô gái đẹp, một mỹ nhân. Nàng mến mộ anh và có nhiều cảm tình với anh. Điều này tôi đã từng kể trong các thư viết cho anh trong ba tháng qua. Tôi nghĩ, anh và bạn tôi vì lý do nào đó mà chưa gặp mặt nhau, nên nhân dịp đi công tác qua Mỹ, tôi tổ chức cuộc gặp gỡ cho hai người. Anh đừng ái ngại điều gì! Chắc hẳn hai người có diễm phúc hơn chàng Ngưu thuở xưa. Bởi vì Golden Gate không phải là cánh chim Ô Thước làm nhíp cầu, nên chiếc cầu tình tự này

năm tháng đứng sừng sững và vĩnh viễn ở đây để hai người sóng bước bên nhau. Tôi...

Nàng thao thao nói, không lưu ý sắc mặt chàng biến đổi khi đỏ khi tái vì nổi bực tức khó chịu. Mãi đến khi Lưu Hoàng Thư phát tay la lên:

- Đủ rồi! Cô đừng nói tiếp nữa!

Nghe tiếng la lớn của Lưu Hoàng Thư, Diễm mới giật mình nhìn sững chàng ta...

Lúc đó nàng mới nhận ra lời nói của mình làm bực mình người nghe. Nàng cụt hứng bỏ lửng câu nói, tay mân mê thành cầu để che lấp nỗi hổ thẹn.

Có lẽ Lưu Hoàng Thư còn hậm hực lắm, song vốn dĩ con người lịch sự galant, chàng ta đè nén cơn giận bằng tiếng cười nhẹ, rồi nói:

- Cô thật khéo nói đùa! Con người tầm thường như tôi làm gì có người đẹp nào lưu ý? Nhất là người đẹp Kim Liên, bạn cô. Tuy tôi chưa có dịp đối mặt trò chuyện với bạn cô, nhưng nàng ấy nức tiếng giai nhân trong vùng, vòm trời này ai không nghe biết? Tôi sợ dĩ chưa dám làm quen cô ấy dù được cô giới thiệu cũng vì... vì tôi tự thấy mình không xứng với người đẹp ấy.

Một câu nói đầy khiêm cung nhúng nhường, nhưng Diễm nghe như lời khách sáo của kẻ nhiều tự phụ.

Nàng đưa mắt nhìn chàng ta... như muốn tìm hiểu kẻ đối diện với mình nhiều hơn, rõ hơn...

Lưu Hoàng Thư cũng chăm chăm nhìn nàng... Chùng như chàng cũng muốn thấu rõ tất cả ý nghĩ thâm kín trong đầu nàng?

Cả hai vụt im lặng nhìn nhau... cùng một tâm trạng quan sát tìm hiểu đối phương...

Bất thần Diễm nhận ra trong ánh mắt của Lưu Hoàng Thư có chứa vẻ khiêu khích và chế nhạo nàng. Nàng chưa kịp có thái độ gì, chàng ta đã lên tiếng hỏi:

- Cô thật sự đang đóng vai bà mai? Cô lặn lội từ Thụy Sĩ qua đây với mục đích duy nhất «làm mai»?

- Đúng!

Trong lòng vốn phật ý về cái nhìn chế riễu của chàng ta, nên Diễm đáp bằng một tiếng cộc lốc. Lưu Hoàng Thư bỗng bật cười, nói:

- Thật khó tin!

- Anh không tin là quyền của anh. Nhưng lời tôi nói là thật.

Lưu Hoàng Thư vẫn không ngưng cười, hỏi giọng trêu chọc:

- Hoá ra trên đời này còn có bà mai chịu khó như cô? Khâm phục! Khâm phục! Cô được tặng mấy cái đầu heo vậy hở cô Diễm thân ái?

Diễm nghe câu nói của chàng ta chợt nhớ câu nói của Kim Liên trong thư đầu tiên gửi cho nàng: «Moi» sẽ tặng bồ cái đầu heo to bằng đầu voi ấy. Ráng mà trở tài bà mai nhé?»

Nhớ lời bạn, trong lòng Diễm cảm thấy tức cười, muốn lập câu nói của Kim Liên cho họ Lưu nghe, nhưng lại sợ nói ra lời đùa cợt trong lúc này chỉ khiến chàng ta hứng chí trêu ghẹo mình thêm.

Nàng nghĩ, nàng cần nghiêm chỉnh trước anh chàng này.

Thấy sắc mặt trầm trọng của nàng, Lưu Hoàng Thư chúm chím cười, thấp giọng gọi:

- Diễm! Có lẽ nào Diễm đến tận nơi này vì cái đầu heo? Chắc không phải vậy, phải không? Tôi không tin Diễm làm cái việc buồn cười này đâu!

- Vậy anh nghĩ, tôi tìm gặp anh với mục đích gì?

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, đáp từng tiếng một:

- Vì chúng mình... Vì cảm tình giữa anh và em.

Nghe câu nói và lời xưng hô của chàng, Diễm run sợ, quỳnh quáng nói:

- Không! Không! Anh làm rồi! Sự giao tiếp giữa tôi và anh không có tình cảm. Tôi chỉ làm bổn phận «bà mai»...

Nàng chưa kịp dứt câu vì bị tiếng thở dài của chàng ngắt ngang. Rồi thình lình chàng đưa tay nâng mặt nàng lên, nhìn xoáy vào mắt nàng, hỏi:

- Có thật không? Có thật Diễm không có chút cảm tình nào với tôi?

Diễm trợn ánh mắt bén nhọn ấy, đáp nhỏ:

- Thật!

Chàng lắc đầu như không tin lời thú nhận của nàng.

Diễm thấy chàng không tin lời mình, muốn xác định lại lần nữa, nhưng lồng ngực như có vật gì chặn nghẹn lại, môi miệng không phát ra được âm thanh, tay chân xuội đơ, thần sắc đờ đẫn... Nàng đứng trơ trơ không nhúc nhích...

Lưu Hoàng thư đứng sát bên Diễm cũng không mở miệng nói thêm lời nào. Mắt chàng nhìn chăm chăm nhìn vùng bể nước phía trước, hai tay chấp sau đít bầu vú với nhau như đang suy nghĩ điều gì quan trọng lắm.

Thình lình đôi tay ấy nắm lấy đôi tay Diễm mân mê ve vuốt...

Diễm muốn vượt khỏi tay chàng và đứng dang ra xa, song chưa kịp động đậy đã nghe tiếng chàng thủ thủ bên tai:

- Nếu như tôi nói, tôi yêu em và muốn kết hôn với em. Em nghĩ sao?

Giọng chàng thật nhẹ và thật ấm khi nói câu đó. Nhưng Diễm nghe mà tưởng chừng như tiếng sét nổ xéo vào tai. Nàng chói với kinh hoàng, trố mắt nhìn chàng như không tin lời thú nhận tình yêu kia là thật.

Nàng càng không muốn tin con tim mình bị dao động trước chàng trai mà bấy lâu vẫn nghĩ mình không có cảm tình. Bởi thế nàng sợ hãi chống đối:

- Không! Không thể được! Anh không thể yêu tôi.

Lưu Hoàng Thu châu mày hỏi:

- Vì sao?

- Vì tôi không có cảm tình với anh! Anh không đúng mẫu đàn ông lý tưởng của tôi. Tôi không bao giờ yêu anh.

Nàng nín thở nói một hơi, vì sợ mình không dám nói lời dứt khoát tuyệt tình. Và định ninh sau khi nói lời ấy rồi tâm tư nàng sẽ nhẹ nhàng thơi thới, vì đã gỡ được rồi ren vừa giăng mắc trong lòng.

Nào ngờ khi nàng vừa dứt câu, trái tim nàng như trụt khỏi lồng ngực, người nàng xịu xuống... Cũng may nàng đang tựa lưng bên thành cầu nên không bị ngã!

Lưu Hoàng Thu sau khi nghe câu nói ấy mặt đỏ bừng lên, rồi từ màu đỏ biến thành màu xám ngắt!

Có lẽ chàng không tưởng tượng nổi từ môi miệng cô gái mà chàng vừa tỏ tình, lại có thể nói ra lời tuyệt tình phũ phàng như thế!

Huống chi chàng vốn là con người kiêu ngạo nhiều tự ái, làm sao chấp nhận câu từ chối trắng trợn kia? Giọng chàng đầy hờn lầy:

- Tốt! Cô nói chuyện thẳng thắn lắm! Cảm ơn cô. Kể như buổi hẹn hò giữa tôi và cô đến đây chấm dứt. Chào cô.

Sau câu chàng nhìn nàng bằng ánh mắt nửa hờn giận, nửa luyến tiếc, rồi quay lưng bước đi.

Diễm biết chàng tức giận mình lắm, song đã hẹn với bạn, nàng không thể để chàng bỏ đi, nên chạy theo níu tay giữ lại, nài nỉ:

- Xin lỗi đã nói lời mịch lòng anh! Nhưng dù anh có giận tôi, xin hãy ở lại chờ...

Nàng nói đến đó chợt thấy một mỹ nữ ăn mặc lộng lẫy từ trong xe vừa dừng ở bãi đậu bước ra, tiến về phía hai người... Mỹ nữ ấy không ai khác hơn là người bạn thân thiết của nàng!

Kim Liên xuất hiện như một nữ hoàng kiêu sa diễm lệ, đến độ Diễm phải ngẩn ngơ nhìn, quên mất đang cùng họ Lưu níu kéo giằng co.

Chợt có một tiếng nói rí vào tai nàng:

- Chào bà mai! Tôi đi đây. Người đẹp đến rồi, bà hãy mau tìm người nào khác làm mai cho nàng ấy đi nhé? Chúc bà thành công trong nghề mai mối nhé?

Câu nói đầy mai mỉa và chua chát vừa vọng vào tai nàng thì Lưu Hoàng Thư đã phóng nhanh tới chỗ đậu xe, nhảy lên xe rồi máy chạy phăng phăng qua cầu Golden Gate. Mặc dù con đường về nhà hay đến sở của chàng làm không qua hướng đó.

Kim Liên vừa trở tới, thấy bạn đang níu kéo một người đàn ông, mà nàng kịp nhận ra là người nàng si tình, rồi thấy người ấy bỏ chạy lên xe...

Nàng đưa mắt ngơ ngác nhìn theo người ấy cho đến khi không còn trông thấy nữa mới quay mặt nhìn bạn, hỏi một hơi:

- Ua, là anh Hoàng Thư đó, phải không Diễm? Sao anh lại có mặt ở đây? Bò hẹn anh ấy ra đây à? Sao anh ấy lại bỏ đi? À, này, sao thần sắc của bò kỳ lạ vậy?

Bao câu hỏi dồn dập của Kim Liên dường như Diễm không nghe gì? Nàng đứng trơ đó với ánh mắt đờ đẫn, hồn phách chùng như biến qua mấy nhịp cầu vô tình kia...

Golden Gate không có cánh chim Ô Thước, nên không kết nối được mối tình giữa chàng với Kim Liên hay chàng với nàng !

Nàng lẩm bẩm trong miệng:

- Chiếc cầu này không là giao điểm hội ngộ của đôi uyên ương, mà chỉ là con đường bắc qua biển nước cho nhân thế thông lưu.

Câu nói lảm nhảm của nàng không nhằm vào câu trả lời những câu hỏi của bạn, nhưng Kim Liên nghe qua cũng đoán được việc mai mối bất thành và chàng đã bỏ đi.

Nàng cúi mặt nhìn xuống để che giấu Diễm hai hàng lệ long lanh trong khóe mắt. Cùng lúc ấy Diễm nắm tay bạn, nói giọng nghẹn ngào:

- Tôi là một bà mai thất bại! Hoàn toàn thất bại! Tha lỗi cho tôi!

Nước mắt nàng trào ra cùng lúc với câu nói!

Nàng khóc!

Nàng khóc mà không rõ nguyên do, vì làm mai cho bạn bất thành? Hay vì ân hận nuối tiếc đã tỵ dối lòng, để rồi hủy diệt mối tình vừa đến với mình chỉ vì vai trò «bà mai»?

HuỳnhDung